

Любомиръ Бобевски

Подвигъ

Боятъ е въ разгаръ.

Топовѣтъ заливатъ окол-
ността съ убийственъ огънь.

Гръмътъ имъ разтръсва земната твърдъ. А гранатитъ и шрап-
нелитъ сж разорали нивята, ошумолили сж листата на дър-
ветата, опожарили сж тревата.

Картечниците тракатъ и косятъ живота.

Музиката свири боенъ маршъ, съ който настройва бран-
ниците, вдъхновява ги, влива мъжество и храбростъ въ ду-
шитъ имъ.

Вражето знаме лети побѣдно къмъ нашитъ герои.

Погледитъ на бойцитъ ни сж устремени къмъ тоя сим-
волъ на вѣра, могъщество и дългъ.

Борбата е вихра, безумна и луда, — води се на животъ
и смъртъ.

Нашитъ редици се огъватъ подъ вражия напоръ и по-
чудо не сж разкъсани.

Колекливостъ люлъ духътъ на смѣлитъ ни момци предъ
многочисления врагъ, който настрѣхналъ и вбѣсенъ се хвърли
въ борбата . . .

* * *

Въ една отъ ротитъ на полка, който се носѣше съ кри-
лата на бурята срѣдъ главоломния бой имаше единъ младъ
евреинъ. Той бѣ мълчаливъ, тихъ и самонадеянъ.

Скромността му се изтълкува отъ нѣкои негови дру-
гари зле, та го смѣтнаха застрахливъ.

Позволиха си некрасиви шеги, да го уязвятъ.

А той бѣ смиренъ и търпеливъ. Не прояви гнѣвъ и до-
сада. Честенъ, любознателенъ и искренъ бѣ.

— Тая нощъ ще имаме атака, — се обаждаше нѣкой
заядливо. — Нисимчо ще се отличи, защото е герой, какъвто
нѣма въ полка . . .

— Ооо, додаваше другъ, — Нисимчо ще прескочи те-
ленитъ мрежи, ще мине вълчитъ ями и ще ви докара цѣлъ
възводъ пленници!

— Баа, шегувайте се вие съ него, — се намѣсваше
трети, — Нисо ще направи такова чудо, та свѣтъ да ви се
завие . . и.